

Cristina Chira
**Raluca nu s-a culcat
niciodată cu Tudor**

povestiri

POLIROM
2023

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2023 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © robzs/Depositphotos.com

Foto autor: © Adrian Bulboacă

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CHIRA, CRISTINA

Raluca nu s-a culcat niciodată cu Tudor: povestiri / Cristina Chira. –
Iași: Polirom, 2023

ISBN 978-973-46-9346-7

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Raluca nu s-a culcat niciodată cu Tudor	5
Cealaltă Cristina	15
FAN Courier	21
Intoxicare	29
Apelul	49
Bravo	58
Fluturașii	63
Noi, fluturașii	81
Afterparty	90
Porolissum	115
Ziua 32	149
Peștișorul rătăcitor	168
Tortul	191
Cyber Grandpa	201
<i>Mulțumiri</i>	217

— E OK, zise Aburiciu calm.

Dop se uită la el.

— Ce e OK?

— Pădurea. Azi-noapte și mie mi se părea că e ceva aiurea, da' azi e OK.

Dop se încruntă.

— Azi-noapte?

— Da. Ți-am și zis. Ceva era în neregulă cu pădurea, ca și cum urma să se întâmple ceva rău. Dar acum totul e OK.

— Totul e OK? repetă Dop.

— Da.

Făcură câțiva pași în tăcere.

— Cum adică OK? izbucni Dop. Ce vrei să zici? Că Biscuite trebuia să moară?! Că e bine c-a murit?!

Aburiciu ridică din umeri.

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?! Și atunci de ce zici că e OK?!

— Îți zic doar că azi-noapte pădurea era aiurea, iar acum se simte OK! se răsti Aburiciu. Atâta știu, atâta îți spun! Ce dracu' vrei mai mult de la mine?

— Nu mai sunt lemne, zise Johnny. Hei, se aude? Mai am nevoie de lemne. Cineva să se ducă după lemne!

Stătea lângă ceaun, cu mâinile încrucișate, cu o lingură de lemn ieșindu-i de la subraț. Se uita la Rizla, întins în iarbă, cu mâinile sub cap, privind cerul.

— Hei! Lemne!

— Te-am auzit, te-am auzit, spuse Rizla ridicându-se într-un cot.

Fumaseră un cui ca să le treacă vremea, însă nu se gândiseră că în felul acesta timpul va trece mai greu.

Se uită la Irina. Stătea pe spate, cu mâinile pe pieptul plat, cu părul roșu împrăștiat în jurul capului, cu ochii deschiși spre cer.

— Hai și tu, îi zise Rizla.

Mergeau pe covorul de frunze moarte, Aburiciu primul, Dop în spatele lui. Din când în când, Dop se oprea să se uite în urmă.

— Mai știi unde sunt corturile? N-am chef să mă rătăcesc prin pădurea asta.

— Da. Nu-ți face griji.

— Ce cauți?

— Nimic, răspuse Aburiciu. Ne plimbăm. Doar nu vrei să stăm toată ziua la corturi.

Ajunseră la un pârâu firav care șerpuia printr-o vale noroioasă. O apucară de-a lungul lui, cu pământul pleoscându-le sub tălpi. Pe mal, într-o grămadă de pietre, Dop descoperi o sticlă de whisky.

— Hei, ia uite ce-am găsit, strigă el. E plină!

Șterse gâtul sticlei cu mânăca, deșurubă capacul, luă o înghițitură.

— E din ăla bun! Vrei?

Aburiciu dădu din cap că nu. Dop își băgă sticla în sân și-i sprijini fundul cu mâna pe care și-o băgase în buzunarul hanoracului.

Continuară de-a lungul pârâului, înconjurând baza unui deal acoperit cu trunchiuri subțiri și dese ca acele unui arici. Printre ele, aproape de vârf, se afla un cort.

— Man, zici că-i Crăciunul, jur! zise Dop și porni într-acolo. Pe ăla chiar mi-l iau! Mereu mi-am dorit unul! Nu-mi pasă cine l-a lăsat acolo... dacă a vomitat în el... dacă s-a pișat în el...

Se cățără pe panta abruptă, sprijinind cu o mână sticla de whisky și cu cealaltă ținându-se de tufele chele.

— Un Quechua, man, îți dai seama? Un fucking Quechua!

Cortul se înălța în vârful dealului, verde fosforescent, cu colțurile rotunjite. Ca să-l montezi, trebuia doar să pui cercul pe iarbă și se desfăcea singur – ce om în toate mințile ar abandona un Quechua?

Mai puțin dacă... O suspiciune își făcu loc în mintea lui Dop. Dacă proprietarul nu putuse să-l strângă. Dacă i se întâmplase ceva proprietarului. Da' chiar, oare ce se alesese de cortul lui Biscuite? Avusese Biscuite un cort? Campase în festival sau în afara lui? Și cu ce fel de cort venise? Nu că Biscuite ar fi fost așa de cool să aibă Quechua, dar poate împrumutase vreunul de la cineva...

Se opri și privi în vale. Aburiciu aștepta. Măcar dacă mi se întâmplă ceva, își zise Dop, Aburiciu poate să... Să ce? Ce-ar fi putut face Aburiciu?

Încercă să râdă de el însuși. Ce credea? Că sufletul chinuit al lui Biscuite bântuia acum un cort Quechua? Era doar un cort. Un nenorocit de cort.

Ajunse în vârf. Cortul era acolo, un obiect abandonat, lipsit de viață. Își scoase din hanorac sticla de whisky și luă o gură.

— Hei! Vino să mă ajuți! îi strigă el lui Aburiciu. N-am strâns niciodată așa ceva.

— Te prinzi tu, îi strigă Aburiciu. Ce dracu', e un Quechua. Cât de greu poate să fie?

Dop trase aer în piept și se lăsă pe vine. Pădurea se curbă deasupra lui; o adiere făcu crengile goale să tremure – sunet de lemn frecându-se pe lemn –, apoi liniște. Trase aer în piept și deschise fermoarul.

O arătare roșie cu păr alb ieși din cort strigând ceva ininteligibil. Dop se trezi alergând, fugind de teroarea pe care o simțea – respirația îl ardea, plămâinii îl dureau, brațele i se mișcau repede pe lângă corp, picioarele căutau sprijin printre rădăcini de copaci și zone cu noroi, iar Aburiciu alerga pe lângă el strigându-i „oprește-te, man, e OK“, iar el încetini treptat, ca o mașinărie copleșită de inerție și Aburiciu se opri lângă el, gâfâind, cu palmele sprijinite pe genunchi.

— L-ai speriat pe străinul ăla de s-a căcat pe el! zise Aburiciu. Aproape ai intrat peste el în cort.

Dop începu și el să râdă. Își pipăi corpul și își dădu seama că nu inima îi bătuse să-i spargă pieptul, ci sticla de whisky care i se tot lovise de coaste. În mod miraculos, n-o pierduse în alergare. O scoase din sân, scoase dopul, luă o gură.

Aburiciu întinse mâna.

— Dă și mie.

Mergeau prin pădure, Rizla înaintea, Irina în urma lui.

Trunchiurile mestecenilor străluceau rece în lumina soarelui de primăvară, brăzdate de linii negre, orizontale, care o făceau pe Irina să se gândească la picioare de zebre. Singura pată de culoare era cerul albastru. Era frumos, gândi Irina, dar mai era ceva ce nu fusese acolo înainte – poate conștiința faptului că murise cineva.

Dădură de un pârâu noroios și Rizla o porni de-a lungul lui. Ajunseră într-un luminiș cu un copac căzut în mijloc. Fire proaspete de iarbă creșteau în jur. Rizla se așeză pe trunchi și scoase un joint din buzunarul hanoracului.

— Te-ai gândit vreodată la moarte?

Irina se așează lângă el. Rizla avea un fel de a pune întrebări, pe un ton intim și jos, fără să se uite la ea, ca și cum ar fi vorbit singur.

— În fiecare zi.

— Serios?

— Da.

— Și?

— Și ce?

Într-adevăr, gândi Rizla, nu era ca și cum o întrebase „ai văzut un film?“ și ea a spus „da“ și el a zis „și?“, iar ea acum trebuia să-i spună ce părere a avut. Nu era ca și cum putea s-o întrebe direct ce părere avea despre moarte, ce părere poți să ai despre moarte, nici nu contează ce părere ai, moartea este pur și simplu. Poți să ai sentimente față de moarte sau, cel mai simplu, poți să nu te gândești la ea, dar uite că Irina zicea că se gândește.

— Cum te gândești la moarte? întrebă Rizla.

— Cum adică cum mă gândesc la moarte?

— Adică la ce te gândești?

— Mă gândesc că o să mor.

— Și?

— Și nimic.

Rizla continua să învârtă între degete jointul, căutând întrebarea potrivită.

— Ce ai face dacă ai ști c-o să mori?

— Păi, chiar o să mor, râse Irina. Toți murim la un moment dat.

— Nu, să zicem că mai ai puțin timp de trăit.

— Cât?

— O lună sau o săptămână.

— O lună nu e același lucru cu o săptămână.

— Deci contează?

— Bineînțeles.

Deci Irina se gândise într-adevăr la lucrurile astea.

— Bine, să zicem că ai mai avea de trăit o săptămână.
Ce-ai face?

— N-aș face nimic diferit față de ce fac acum.

— Ești sigură?

— Da.

— Și ce-ai simți?

— Bucurie că încă trăiesc și regret că o să mor, probabil.

— Nu ți-ar fi frică?

— Mi-ar fi și frică, cred. Dar nu asta ar fi principalul.

— N-ai fi furioasă?

— Nu.

— Eu aș fi foarte furios, zise Rizla.

— De ce?

— Mi s-ar părea nedrept.

— De ce să fie nedrept?

— Nu știu.

Se uită la Irina cu o expresie neajutorată.

— Eu n-aș fi furioasă, reluă Irina. Probabil că așa se întâmplă dacă te gândești zilnic la moarte. Te obișnuiești cu ea.

Lui Rizla i se păru arogant răspunsul fetei. Puse jointul între buze și începu să se caute de brichetă.

— Știi că e o mare diferență între gândul că o să mori și a fi cu adevărat pe moarte, zise el printre dinți.

— Știu.

— Chiar știi?

— Ai avut vreodată senzația că mori? De exemplu, în vis? Nu mă refer să visezi că ți se întâmplă ceva și mori și apoi să te trezești, mă refer să visezi că mori și punct. Mă refer la moarte ca proces.

Rizla scoase bricheta din buzunar.